

بررسی حرفه پرستاری به عنوان یک شغل

نویسنده: محسن علمداری دانشجوی دکتری مدیریت دولتی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران
جنوب. مردادماه ۱۴۰۳

چکیده

پرستاری شغلی است که نیاز به حرفه ای بودن دارد. این به این دلیل است که باید اعتماد عمومی را جلب کرد. بنابراین پرستاران باید خدمات خود را با توجه به کرامت انسانی ارائه دهند و باید از حریم خصوصی بیماران خود محافظت کنند. بنابراین پرستاران باید مسئولیت و پاسخگویی اقدامات خود در قبال بیماران را بر عهده بگیرند. پرستاران همچنین باید بهترین نگرش، مهارت ها و دانش را در طول تمرین خود به کار گیرند. با نشان دادن شایستگی است که اخگرهای مردم به آنها اعتماد می کنند و حرفه ای بودن را در آنها می بینند (بلیز و هیز، ۲۰۰۶). این مقاله به نمونه هایی از رفتارهای پرستاری حرفه ای از روایت های آن ها در کتاب «مراقبه های امید: داستان های پرستاران درباره انگیزه و الهام» اثر سرگی، پی (۲۰۰۹) نگاه می کند. این کتاب حاوی چندین روایت توسط پرستاران است که نشان می دهد چگونه آنها برای حفظ روحیه خود و خوش بین بودن تلاش می کنند تا بتوانند به کسانی که از آنها مراقبت می کنند کمک کنند. آنها سعی می کنند به بیماران خود حتی کسانی که کمترین شانس را برای زنده ماندن دارند امید دهند.

کلمات کلیدی: پرستاری، مسئولیت، اعتماد

مقدمه

جنبه اصلی حرفه ای گری که در پرستاران مشاهده می شود، نحوه ارتباط آنها با بیماران و نحوه رفتار آنها با آنها است. اعمال حرفه ای شامل نحوه ارسال پیام های غم انگیز به بیماران به ویژه پیام های مربوط به مرگ عزیزان است. این زمینه ای است که پرستار را ملزم می کند تا دانش و مهارت زیادی را به کار گیرد تا اطمینان حاصل کند که او احساسات خصمانه را در فرد آسیب دیده ایجاد نمی کند. حرفه ای گرایی در فصل اول کتاب، "خبرهای بد" دیده می شود، جایی که راوی در مورد نحوه برخورد آنها با بیمارانی صحبت می کند که آزمایش های آزمایشگاهی دلسردکننده مانند آزمایش هایی که نشان دهنده بیماری مقاربتی در یک زن باردار یا یک بیمار مبتلا به سرطان هستند، صحبت می کند. یا به پدر و مادری بگوید که فرزندش مرده است. هنگام انتشار چنین خبری، راوی توضیح می دهد که اولین کاری که باید انجام دهند این است که تفاوت بین پرستار و بیمار را از بین ببرند. آنها این کار را با در آغوش گرفتن بیمار یا گرفتن دستان او انجام می دهند. راوی می گوید که وقتی کودکی بستری می شود، با والدین تماس می گیرد تا به آنها اطلاع دهد که کودک در آی سی یو بستری شده است، سپس چند ثانیه منتظر می ماند تا تأثیر صدای او را بشنود. راوی همچنین می گوید که از زنانی که فرزندان خود را از دست داده اند دلجویی می کند و به آنها می گوید که او در هنگام مرگ همراه کودک بوده است تا کودک به تنهایی نمرده است (سرگی، ۱۳۸۸). راوی در ادامه می گوید که پس از چند سال مانند در مراقبت های بهداشتی، آموخته است که آنها فقط می توانند آنچه را که برای خود می خواهند به بیماران بدهند. در این حالت پرستار بسیار مراقب بیمار است. او سعی می کند خود را به جای فرد آسیب دیده قرار دهد. این یک عمل حرفه ای در مراقبت های پرستاری است.

مراقبت

نشان دادن مراقبت به بیماران در پرستاری بسیار مهم است. گاهی پرستاران با موقعیت هایی مواجه می شوند که گاهی قربانی مقصر است اما از آنها خواسته می شود که این موضوع را نشان ندهند. توجه کردن مهم ترین کاری است که بیماران ممکن است آن را ارزشمند بدانند. برای پرستاران مهم است که حتی در مواردی که کمک به آنها دشوار است توجه کنند (پاتر، پری، راس-کر و وود، ۲۰۰۹). فصل دیگر جولیا یا بار شهادت است. در این فصل، راوی از جولیا بانویی صحبت می کند که معتقد بود مالک خانه ای است که قبلاً با مادرش در آن زندگی می کردند، اما بعداً مادر مالکیت او را انکار کرد. بنابراین، راوی به عنوان شاهد بین جولیا و مادرش عمل می کند. راوی به دنبال راه هایی برای کمک به جولیا است که در اتاقش تلخ است، گریه می کند و مشت هایش را در ران هایش می کوبد. راوی که یک پرستار روانپزشک است، متوجه می شود که آنچه جولیا به آن نیاز دارد، شاهی است که به او توجه کند و به او کمک کند آن لحظه را پشت سر بگذارد و به لحظه بعدی برود. بنابراین، پرستار روانپزشک این فرصت را پیدا می کند تا به مسائل خصوصی برخی از بیماران گوش دهد. این موردی است که پرستار نمی تواند توجه خود را به دو طرف نشان ندهد، نشانه مراقبت است. پرستار تنها فردی است که بیماران می توانند چنین مسائلی را با او در میان بگذارند زیرا پرستار تنها فردی است که مسبب مشکلات آنهاست. با این حال، راوی می گوید چالش بزرگی که با آن ها روبروست، پرداختن به چنین داستان های جدی و خصوصی است، اما راهی برای رها کردن آن ها وجود ندارد. بنابراین، آنها به یک بار برای پرستار تبدیل می شوند. بنابراین، پرستار نیاز به توانایی دارد که درد و رنج شخص دیگری را تحمل کند و دوباره اجازه دهد آن را از بین ببرد. در این صورت، پرستار موظف است در مورد مسائل خصوصی بیمار، حفظ محرمانگی را تمرین کند. حفظ رازداری یک الزام حرفه ای در پرستاری است (چیتی، ۲۰۰۵).

کار گروهی

کار گروهی بین پرستاران و همچنین کل کارکنان بیمارستان مورد نیاز است. این به این دلیل است که هر یک از اعضا باید نقشی در حصول اطمینان از بهبودی بیمار ایفا کند. همچنین کار تیمی برای بیمارانی که در شرایط بحرانی هستند و به مراقبت های درمانی عالی نیاز دارند بسیار مهم است. در این مورد، کار گروهی باید به خانواده بیمار نیز تعمیم داده شود، زیرا آنها نیز ممکن است نقشی داشته باشند. این در داستان "وقتی بیمار معلم می شود: درسی در امید" دیده می شود. در این داستان، پرستار با بیماری روبرو می شود که شانس زنده ماندن او بسیار کم به نظر می رسد. جیم آنقدر تحت عمل جراحی قرار گرفته بود که تقریباً نیمی از توده بدنش را از دست داده بود. او در ICU بستری شد و در اولین بار، پرستار با پدرش ملاقات کرد و او مجبور شد به او امید بدهد که جیم زنده خواهد ماند. با این حال، او در ICU جان سالم به در برد و وضعیت او هر روز بهتر شد. تا زمان بهبودی، حدود ۲۰ عمل جراحی انجام شده بود که تنها بازوی چپش را داشت و به دلیل عمل جراحی روی استخوان لگن، نمی توانست بدنش را حرکت دهد. جیم در مورد نحوه استفاده غالب از بازوی چپ خود و همچنین نحوه غلت زدن خود آموزش داده شد. آیا تمام اتفاقات زندگی اش، او به همه انتظارات دست یافت و از همه موانع پیشی گرفت. او همه این کارها را با نهایت کرامت انسانی انجام داد و نمونه ای برای تیمی بود که روی او کار می کردند. او نسبت به وضعیت خود شجاعت داشت و نیازی به ترحم نداشت. او پرستاران را به چالش کشید که به چیزی بیش از همدردی نیاز دارد. با این حال، راوی به او کمک کرد تا از توانبخشی به اردوگاه معلولان برود، جایی که می توانست در کالج تحصیل کند. راوی از بهترین مراقبت از جیم حمایت می کرد (سرگی، ۲۰۰۹). پرستار نقش چندانی در عمل های این بیمار نداشت اما با سایر پزشکان، مراقبین آی سی یو، بیماران و والدینش همکاری کرد تا حداکثر کمک را انجام دهند. در کمک بیشتر به بیمار، پرستار همچنین با خادمان مدرسه معلولان همکاری کرد تا اطمینان حاصل شود که جیم در طول زندگی خود پس از بیمارستان به رشد خود ادامه می دهد.

مفاهیم مربوط به هنر و علم پرستاری از داستان ها

هنر پرستاری شامل خلاقیتی است که در پرستاران در مواجهه با برخی شرایط مشاهده می شود. از سوی دیگر علم به کارگیری دانش و مهارت های مربوط به پرستاری است. در روایات فوق، پرستاران قادرند از دانش خود در کمک به بیماران فراتر بروند. در روایت اول، پرستار قادر است والدین را متقاعد کند که فرزندش تنها نمرده است. این فراتر از دانش و مهارت های پرستاری در کمک به والدین برای رسیدگی به وضعیت است. پرستاران با موقعیت های زیادی روبرو هستند که به تنهایی نیاز به حرفه ای بودن ندارند. آنها نیاز به مداخله شخصی دارند زیرا بیماران تمام بار خود را به دوش آنها می اندازند (پاتر، پری، راس-کر و وود، ۲۰۰۹). پرستاران همچنین مهارت ها و دانش خود را هنگام رسیدگی به بیماران به تصویر می کشند. قرار است در انتشار خبر بد، پرستاران شکاف بین خود و بیماران را از بین ببرند. آنها قرار است مراقب بیماران باشند و همانطور که دوست دارند با خودشان رفتار کنند.

نتیجه گیری

روایات کتاب نشان از تجربیاتی است که پرستاران در حرفه خود از سر می گذرانند. با این حال، در تمام آن شرایط، آنها سعی کرده اند حرفه ای بودن را حفظ کنند. بیماران معمولاً به پرستاران اعتماد دارند و اغلب مسائل خصوصی خود را به آنها می گویند. بنابراین، پرستاران باید با حفظ محرمانه بودن این اطلاعات، اعتماد خود را با بیماران حفظ کنند.

منابع

سرگی، پ (۱۳۸۸). مراقبه در مورد امید: داستان های پرستاران در مورد انگیزه و الهام. نیویورک، ایالات متحده آمریکا: ناشران کاپلان.

پاتر، پی، پری، ای، راس-کر، جی. & وود، ام. (۲۰۰۹). مبانی پرستاری کانادا، ویرایش چهارم. تورنتو: هارکورت کانادا، محدود.

Blais, K. & Hayes, J. (2006). عملکرد حرفه ای پرستاری: مفاهیم و دیدگاه ها نیوجرسی پیرسون / سالن پرنیتیس.

چیتی، ک. (۲۰۰۵). پرستاری حرفه ای: مفاهیم و چالش ها نیویورک: علوم بهداشتی الزویر.